

Slovenci!

Družba sv. Cirila in Metoda nosi v srcu vesoljno Slovenstvo, a najmileji so ji ta trenutek rojaki onstran Karavank.

Zakaj? Zato, ker smo storili zanje do sedaj najmanj.

Vendar pa jim je materina beseda tako ljuba, kot nam vsem drugim Slovincem, in ohraniti jo želé sebi in svojim potomcem prav tako, kot to želimo mi vsi.

Že dolgo časa je iz navedenega vzroka v namenih podpisane družbe slovenska ljudska šola v Velikovci na Koroškem.

Vodstveni seji naše družbe sklep pa je bil te dni tak, da začnemo s prihodnjo pomladjo zidati v Velikovci slovensko šolo, ki bode štirirazredna in izročena čč. šolskim sestram iz matere hiše v Mariboru.

Že imamo prav blizu mesta za 1250 gld. nakupljen tej šoli prelep stavbeni prostor, šola z bivališčem za sestre pa nas utegne stati krog 15.000 gld.

Rojaki po vseh pokrajinah našega ozemlja! Naša Velikovška zadeva Vam bodi, prosimo Vas, pri srci tako, kot so Vam pri srci Vaše najožje rodbinske zadeve.

In Ti rodoljubno ženstvo po Slovenskem! Ti si v naši družbi spričalo požrtvovalnost, o kakoršni ni vedela praviti do danes slovenska zgodovina. V svesti smo si tega, da boš tudi ob tej naši koroški šoli našlo srečnih potov in onih načinov — ki Ti jih narêče Tvoja domoljubna iznajdljivost.

Vsak „Vodstvu družbe sv. Cirila in Metoda“ prispeli najmanjši dar nas je volja objaviti v naših časopisih.

Slovenci! S tem označenim Vam činom bomo stopili pač mogočnim korakom naprej v prospeh verskih teženj mej nami; v prospeh dinastičnemu čutu našega ljudstva; v prospeh in brambo naše narodnosti v ljubljeni slovenski domovini.

Vodstvo družbe sv. Cirila in Metoda.

Ljubljana, 19. novembra 1894.

Tomo Zupan,

prvomestnik.

Luka Svetec,

podpredsednik.

Andrej Zamejic,

ud družbinega vodstva.

Dušeslovna pisma.

IX. pismo.

Spoštovani gospod! Morda sem se preveč zakasnil z odgovorom, ki sem ga dolžan Vašemu ljubemu pismu, toda nepremišljeno nečem pisati, premišljeno pa nisem mogel.

O nesrečna duša! vzkliknil bi skoro, da je zaradi tebe toliko bojev, toliko preprirov! Z Vami govorim lahko, gospod; mirna beseda, miren odgovor: tako se pride do resnice. A kako ravna strastna množica, ki dandanes s pestjo in gorjačo pobiva pamet in umske razloge! O, da bi imelo to nesrečno bitje, duša, vsaj nekako lučico v sebi, da bi mogel reči vsakateremu: „Glej jo, tu-le je duša!“

Čudno je res, da se mnogi tako branijo duše in bi jo tako radi utajili. Nikakor ne pomislijo, da bi naša pamet nikdar ne prišla do

tega pojma in do te besede: duša, ko bi je ne bilo. Neki bolnik je imel sicer čudno misel, da je v njegovih možganih vrabec. Toda tak je bil le jeden, in še tistega je ozdravil zdravnik s tem, da je za njegovim hrbtom hipoma izpustil vrabca, rekoč: „Glejte, vrabec je izfrčal iz vaših možgan!“ Da bi pa tolika množina ljudij sedanjih in nekdanjih časov trdovratno mislila, da ima vrabca z imenom „duša“ v sebi, ne da bi res imeli duše, tega ne umeva moja zdrava pamet. Četudi kričé materijalisti: „Duše ni, to je samo neumna misel“, — nič ne izdâ, večina in sicer boljša, pametna in resnejša večina človeštva le pravi, da ima človek netvarinsko dušo.

No, pa tudi oni želji, da bi imeli v duši vsaj nekako lučico in takó lahko spoznali to skrito bitje, ustrezno je dovolj: saj imamo spoznanje